

22052298

HEBREW B – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HÉBREU B – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HEBREW B – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 16 May 2005 (morning)
Lundi 16 mai 2005 (matin)
Lunes 16 de mayo de 2005 (mañana)

1 h 30 m

TEXT BOOKLET – INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this booklet until instructed to do so.
- This booklet contains all of the texts required for Paper 1.
- Answer the questions in the Question and Answer Booklet provided.

LIVRET DE TEXTES – INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas ce livret avant d'y être autorisé(e).
- Ce livret contient tous les textes nécessaires à l'épreuve 1.
- Répondez à toutes les questions dans le livret de questions et réponses fourni.

CUADERNO DE TEXTOS – INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra este cuaderno hasta que se lo autoricen.
- Este cuaderno contiene todos los textos para la Prueba 1.
- Contesté todas las preguntas en el cuaderno de preguntas y respuestas.

טקסט א': סקר: האוכל הוא הגורם החשוב ביותר בבחירת מלון

סקר (משאל, שאלות) שערכה רשת הנסיעות איסטא באמצעות חברת "הגל החדש", מראה שהגורם החשוב ביותר לנופשים במלונות בישראל הוא האוכל (18.5% מהמשיבים). הסקר נועד (היה צריך) לבדוק מה חשוב ביותר לקהל הישראלי, מחוץ למחיר ולשירות, בבתי המלון בארץ. הסקר נערך החודש (יולי 2004) בקרב מדגם (דוגמה) ארצי מייצג של 500 אנשים.

.5

מהסקר עולה כי אצל הנשים הניקיון הוא הגורם הראשון במעלה בבחירת בית המלון. 20.8% מהנשים ציינו אותו כגורם החשוב ביותר, לעומת 4.9% מהגברים. 12.1% מהנשאלים ציינו את חשיבותם של החדרים, 11.5% את המיקום, 6.2% ציינו את הבריכה, ורק 4.4% ציינו פעילויות לילדים.

10. בתי המלון משקיעים בפיתוח ציודי בידור (קבוצות לדאוג להנאה ולצחוק), אך מתברר שהחשיבות שלהם לקהל אינה רבה. רק 3.7% ציינו אותם כגורם החשוב ביותר, ואילו 5.3% ציינו את השקט כגורם החשוב ביותר.

אנשי שיווק (מכירות) אומרים בתגובה כי תוצאות הסקר בקשר להפעלת הילדים מפתיעות אותם, כי יש דרישה דווקא למלונות שבהם יש בידור למשפחות וילדים.

15. סקר אחר, שערך מכון למחקר וייעוץ בשיווק, מראה כי 71% מהישראלים שומרים בביתם על מטבח קישר ברמות שונות. אולם בעת טיול או נופש בחו"ל (חוץ לארץ) הם פחות מקפידים (שמים לב) על אכילת מזון קישר: רק 34% מקפידים לאכול במסעדות כשרות בלבד; 24% אוכלים בכל מסעדה, אך לא אוכלים מזון לא כשר; 35% אוכלים בלי הבחנה, ואילו 7% אינם אוכלים בכלל במסעדות בחו"ל.

20. מממצאי הסקר לחילוניים, מסורתניים ודתיים עולה, כי 41% מהחילוניים מציינים שמירת כשרות בבית, אבל כשמדובר באכילה מחוץ לבית, רק 30% מבין החילוניים מקפידים על כשרות.

טקסט ב': הילדה רובין הוד (קטע מסיפור)

1. אבא שלנו הוא לא כמו כל האבות האחרים שהולכים לעבודה, הוא נשאר לצייר בבית, לכן הוא לא ממחר, ואימא רצה למרפאה לבריאות הנפש, לא להתרפא שם, אלא לעבוד בלרפא אחרים...
2. אימא גבוהה ורזה ונראית צעירה. היא גם הולכת כמו מְדריכה ולא כמו אימא, בעיקר כשהיא ממהרת, כמו רובין. אני לא יודעת אם רובין אוהבת שחושבים שהיא אחות של אימא. אני לא הייתי אוהבת את זה, במיוחד שגם אני הולכת, פְנראָה, להיות גבוהה ורזה.
3. אני גם לא הייתי אוהבת שאבא יגיד לי מה שהוא אומר לרובין, לפני שהוא הולך פל יום שלישי להיפגש עם החברים שלו בפאב: "אולי תלכי איתי? כולם יגידו אז: 'גדי לבנון תפס כבר איזו חתיכה צעירה'". "אימא היא מספיק חתיכה", אני אומרת לאבא. זה מרגיז אותי, אבל את רובין כנראה לא, כי היא אומרת: "גדי, אולי תפסיק להצחיק, אני לא חתיכה בכלל".
4. רובין תמיד חושבת שהיא מְכוּערת. טוב, אז אולי היא לא בדיוק פְנאָה פּוֹסֵט, אבל מה שלא אומרים לה וכמה שמשקנעים אותה שהיא דווקא בסדר, היא חושבת שהיא עוד יותר מְכוּערת ואומרים את זה רק כדי לעודד אותה. היא פְעיקר מְתַעַצֶבֶת כשאימא מתחילה עם הפסיכולוגיה שלה. "אני לא סובלת שאת מתחילה לנתח אותי, אולי תצאי לי מהראש, טוב?"
5. כשרובין מדברת כך, אימא צוחקת, במקום להיעלב, בפה סגור, פְאֵילו יש לה אוכל בפה. אחרי הפול, בתור פְסִיכּוֹלוֹגִית היא יודעת שאסור להתנפל על ילדים.
6. גם אני שוֹנֵאת שאימא מתחילה עם הניתוחים שלה, כי אז זה פְאֵילו לחשוב לפני שהולכים, רָגֵל יָמִין ואחר-כך רגל שְמָאל, ואז פְטח נְתַקְעִים לְגַמְרִי ולא יכולים ללכת. כשאימא מדברת ככה, אני סוֹתְמֶת את האוֹזְנִים מְבַפְנִים. מה שאני חושבת לעצמי באותו הזמן זה, "מה? כל הדברים האלה יש בנפש שלי? כל ההרגשות? זה לא ייתכן".
7. רובין X לאבא "גדי", ולאימא "ורד", ולא "אבא" ו"אימא", מפני שהיא - 14 - להם כשהם היו צעירים, לפני שאבא היה צעיר ואימא היתה פְסִיכּוֹלוֹגִית והם למדו בחוץ לארץ. אני לא קוראת לאבא "גדי", ולאימא "ורד". כשאני נולדתי הם כבר היו הורים, וכמו שאימא אומרת, אני - 15 - אותם אחרי שהם כבר יצאו לדרך החיים, ולכן אני ילדה אמיתית, לא כמו רובין. אני לא - 16 - להם מה שאני באמת חושבת, כדי שלא יתפכו אותי לחברה שלהם. לפעמים אני - 17 - שרובין היתה רוצה להתחלף איתי, ולא להיות גדולה, שיצאה עם אבא ועם אימא, לדרך.

טקסט ג' - ראשית הקולנוע הארץ-ישראלי כמראה את התקופה

- בשנות השלושים, שנות ראשית הקולנוע הארץ-ישראלי, נוצרו בארץ סרטים עלילתיים אחדים, יחד עם יומני קולנוע וסרטי תעמולה (פרופגנדה) רבים. תקופה זו והשנים שלפניה היו של התחדשות בכל תחומי (=שטחי) החיים בארץ. אלפי עולים הגיעו לארץ מרקע שונה, עם תרבויות שונות ושפות רבות. היו בעיות של הקמה של חברה חדשה מהעולים האלה, שהסיבות לבואם לארץ, הדברים שחשבו למצוא ולקיים בה, והמסורת שעליה גדלו היו רבים ושונים. ועוד, כולם היו צריכים להתרגל גם לנופים של הארץ, הרגליה, צבעיה וצליליה הזרים. כל זה לא היה קל להם.
- בשנים האלה התחיל הבסיס לצורות ההתיישבות השונות - עיר ותקלאות. קבוצות חברתיות נוצרו. הוקמו המוסדות הלאומיים והתעשייה התפתחה. התושבים החדשים היו צריכים להתמודד עם התנאים הקשים - בארץ שלטו הבריטים, והעולים עמדו בפני בעיות עם יושבי הארץ הערבים.
- יחד עם הבנייה החברתית והכלכלית, יצרו התושבים החדשים של הארץ גישות רעיוניות כלפי תחומי התרבות השונים: ספרות, שירה, תיאטרון, עיתונות, וגם קולנוע. גם בתחומי התרבות האלה היה ניסיון לעזור לבנייה הלאומית, עם הצגה חיובית מאוד של הארץ.
- אנשי הקולנוע המעטים, שפעלו בארץ-ישראל עבדו בתנאים חלוציים בארץ, שהכול בה היה חלוציות. הם רצו ליצור אומנות קולנוע, ובאותו זמן לביטא בעבודתם את ההתייחסות של היישוב לתופעות, לאירועים וליסודות חברתיים, שעמדו במרכז החיים בארץ, כאילו פעולה של תיעוד היסטורי של המקום החדש. את כל זה הם ניסו להכניס לתוך סגנונות ורעיונות מופרים של הקולנוע העולמי. את המטרה הזאת הם השיגו באמצעות הנושאים שבחרו לסרטים, באמצעות הטקסטים שלהם, ובאמצעות מוטיבים חוזרים.
- הנושאים השונים בצורות אומנות שונות - ספרות, תיאטרון, קולנוע - נתפסו כאמצעי חשוב ליצירת אווירה של אחדות ומסגרת אידיאולוגית למתיישבים החדשים. כשמסתכלים היום במוצר הקולנועי שלהם, צריכים לזכור את תנאי התקופה - הרגשת השליחות והמודעות למשמעות ההיסטורית של כל יצירה, התנאים הטכניים והכלכליים המעטים של הקולנוע המקומי, והתלות במממנים (נותני כספים).
- כמו-כן אנחנו צריכים להבין שמה שנראה בעינינו היום כפאתוס (דיבור מלא רגש) היה אז סגנון הדיבור המקובל בארץ. גם כשביקשו היוצרים לאזן בין הרצון האישי שלהם לביטוי אומנותי - אסתטי (בצורות של הקולנוע של אותו הזמן), ובין הרצון להציג תיעוד היסטורי של האירועים - נתפס הקולנוע בעיני כולם - התושבים, היוצרים והמבקרים - קודם כול כמראה, שהיתה צריכה להראות ולשרת תפיסות חברתיות; אנחנו צריכים להשתמש בקודת ראות זו כשאנחנו בוחנים את הסרטים ההם.

טקסט ד': ההורים שהיו לנו, ההורים שאנחנו

1. כשהיינו ילדים נשבענו שלא נהיה כמו ההורים שלנו. לא נלחץ, לא נהיה זרים. נהיה מאוד מעורבים בחיי הילדים שלנו, אבל בצורה לא מאיימת (מפחידה). בכלל, אנחנו נהיה החברים שלהם, נבין אותם ונראה סבלנות לבעיות הקטנות והגדולות שלהם. והינה, ממש פלא, קיימנו את השבועה, ובאמת זה לא היה קשה.
2. ההורים שלנו באו לארץ ממקומות אחרים עם תרבות, מנהגים ונימוסים אחרים. חוץ מזה, הִבְדֵּל הדורות הגדול שהיה אז יצר תהום בינינו לבינם שפמעט אי-אפשר היה לגשר עליה. הם היו דור ראשון של עולים לארץ, לכן דרך החיים שלנו, ברחוב, בבית-הספר, בתנועת הנוער ובצבא - הייתה בלתי-מוכנת בשבילם. הם לא קראו בילדותם את הספרים שקראנו, ולא הבינו למה אנחנו אוהבים מאכלים מוזרים כמו פלאפל וחמוס. במקרים רבים הייתה גם העברית שלנו זרה לאוזנייהם. במבט לאחור קל להבין כמה הפחדנו אותם בדרך שבה גידלנו, כל כך אחרים מהם. הורים רוצים לחנך את הילדים שלהם בדמותם ועל-פי הערכים שלהם, אבל כאן הייתה התנגשות (קונפליקט) בין הערכים האלה לערכים ולנימוסים של המקום החדש. היה קשה.
3. ההורים שלנו היו מבוגרים. פעם להיות מבוגר היה ערך; היום חושבים שנעורים ארוכים הם חשובים. לכן אנחנו חושבים שאנחנו החברים הטובים של הילדים שלנו, כי למרות שהבדל הגילים בינינו לבינם הוא כמו זה שבינינו לבין הורינו, הִבְדֵּל הגילים ה"נפשי" קטן בהרבה. הורינו היו רציניים - במקום שאנחנו לא רציניים. הורינו לבשו בגדים של מבוגרים - אנחנו כהורים משתדלים להיות לבושים קל וספורטיבי ולשחק כדורסל או כדורגל עם הילדים.
4. ההורים שלנו לא ידעו עלינו הרבה. ומה שידעו, נדמה היה לנו כי אינם מבינים. אנחנו ההורים יודעים הכול ומבינים הכול. אנחנו יודעים הכול על השירותים הצבאי של הילדים שלנו, כי לפעמים שירתנו באותה יחידה. אנחנו יודעים מה זה לרקוד בדיסקוֹטק. רכבנו על אוטובוסים באותם רחובות שבהם רוכבים ילדינו. הילדים לא יכולים "לספר לנו סיפורים" - כי הרי אנחנו יודעים...
5. אם ככה, למה בכל זאת - אחרי שאמרנו שאנחנו כל-כך דומים לילדינו - עדיין יש הִבְדֵּל הדורות, והוא קיים יותר מתמיד? למה הילדים שלנו בכל זאת מתרחקים מאיתנו, וסוגרים את דלת החדר שלהם, וקצת לועגים לנו כמו שאנחנו לעגנו להורים שלנו? למה הם שומרים כל-כך על הפרטיות שלהם מפנינו? למה הם בורחים מאיתנו עד המזרח הרחוק ועד דרום-אפריקה?
6. שאלה קשה וכואבת - האם כל החברות הנהדרת בינינו לבינם, שאנחנו כל-כך גאים בה היא רק תחפושת? האם אנחנו לא חונקים אותם קצת כשאנחנו מנסים להיות חלק מעולמם ולא נוֹתְנִים להם מקום לעצמאות ולעולם פרטי משלהם? אולי הם נורא רוצים, כמו כל הילדים, להיות אחרים מאיתנו, ואנחנו, ברוב טפשוֹתֵנו, לא מפסיקים להגיד להם כמה אנחנו בעצם אותו דבר, וזה מעצבן אותם?
7. ככל שעוברות השנים אנחנו חייבים להודות שלמרות הכול אנחנו לא כל כך מבינים את הילדים שלנו. על אף המאמצים שלנו, אנחנו לא מסוגלים לצפות ב-MTV יותר מארבע דקות. אָבִיב גֵּן ממש לא מדבר אלינו. ילדינו משתמשים בקלות במחשבים שאנחנו עומדים מולם מבוֹלְבָּלים. הם שונים מאיתנו לא פחות משאנחנו היינו שונים מהורינו. איזו אֶכְזָבָה!